

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΚΛΕΑΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΙ

ΕΥΓΕΝΙΟ ΤΡΙΒΙΖΑ

Με τα «Μαγικά μαξιλάρια» του Ευγένιου Τριβιζά ο σκηνοθέτης Γιάννης Κακλέας επιχειρεί το πρώτο τόλμημά του στο παιδικό θέατρο (στο Εθνικό)

Του **Χρήστου Ν.Ε. Ιερείδη**

«Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από το να σου κλέβουν τα όνειρα», λέει ο σκηνοθέτης Γιάννης Κακλέας, «και γι' αυτό η επανάσταση στη χώρα του Αρπατλάου ξεκινάει από τα παιδιά». Προφητικό; Διαχρονικό και τραγικά επίκαιρο το βιβλίο του Ευγένιου Τριβιζά «Μαγικά μαξιλάρια» για παιδιά αλλά και για μεγάλους που δεν επιμένουν να εθελουφλούν. Δηλαδή; «Ένα κατηγορώ κατά του απολυταρχισμού και της κατάχρησης εξουσίας. Ένας ύμνος στη δύναμη των ονείρων να αλλάζουν τον κόσμο», σημειώνει ο Ευγένιος Τριβιζάς.

«Είναι ένα διήγημα που το έγραψε πριν από χρόνια», μου λέει ο σκηνοθέτης που δεν πιστεύει στ' αυτιά του, εξηγεί, όταν ο διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου Γιάννης Χουβαρδάς, από την άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής τού πρότενε να σκηνοθετήσει έργο στην παιδική σκηνή του Εθνικού. Η πρώτη σκέψη του σκηνοθέτη ήταν το αλληγορικό παραμύθι «Τα μαγικά μαξιλάρια» του πολυγραφότατου

INFO

Το θεατρικό «Τα μαγικά μαξιλάρια, ένας δάσκαλος, ένας σπόρος, μια ελπίδα» από το παραμύθι του Ευγένιου Τριβιζά «Τα μαγικά μαξιλάρια» (Εκδόσεις **Πατάκι**) σε σκηνοθεσία Γιάννη Κακλέα, μουσική Χαράλαμπος Γαγιού, χορογραφία Κυριάκου Κοσμίδη, από τις 17/10 στην Παιδική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου.

βραβευμένου παραμυθιά και καθηγητή Εγκληματολογίας του Πανεπιστημίου Ρέννη της Αγγλίας διότι «η επικαιρότητα που θέμάτος του είναι συγκλονιστική».

«Η ιδέα του Τριβιζά προκαλεί ρίγος. Διότι πέρα από την αρπαγή των πραγμάτων που μας κάνουν να νιώθουμε όμορφα, στην ουσία μιλάει για το χειρότερο που μπορεί να μας συμβεί. Δεν φτάνει που οι κρατούντες θέλουν να μας αρπάξουν ό,τι κινείται, θέλουν να κλέψουν και τα όνειρα. Εκεί για το πράγμα σοβαρεύει. Εκεί αρχίζει η εξέγερση και οι καταδυναστευμένοι κάτοικοι της χώρας του Αρπατλάου καταλαμβάνουν το παλάτι εκτοξεύοντας τα μαξιλάρια γεμάτα με τους εφιάλτες που τους έχει προκαλέσει».

Με λίγα λόγια: Ο Αρπατλάος Α', ένας άπληστος άρχοντας, καταργεί τα πάτρι γενεθλίων, τις Αποκριές, και τις Κυριακές που μετονομάζονται σε Προδευτέρες και δεν διαφέρουν από τις κανονικές Δευτέρες. Οι πολίτες, αναγκασμένοι να δουλεύουν ολόγεια και πιο εξαντλητικά σε αδαμνιωτικές, συγκρίνουν τα

«Με τις ψυχές των παιδιών δεν παίζουνε»

«Εύχομαι... δυσπιστία»
 Έχετε σκεφτεί ότι μεταξύ των θεατών μπορεί να είναι και κάποιος πολιτικός με τα παιδιά του;
 Οι ηθοποιοί χωρίζουν μπροστά στην υποκριτική μαεστρία των πολιτικών. Με αυτή την εμφάνιση δημαγωγική υποκρισία που τους διακατέχει θα βρουν τρόπο να μιλήσουν για τα θέματα που θίγει το κείμενο του Τριβιζά σαν να σφουρούν άλλους. Ευχόμην τα παιδιά τους να τους κοιτάζουν καχυποψία και με δυσπιστία στα μάτια.

όνειρά τους με τη σκληρή πραγματικότητα και διαμαρτύρονται. Τότε ο Αρπατλάος αποφασίζει να τους τα στερήσει. Με τη βοήθεια τριών αυλικών, του καγκελαρίου Τύλιου Ξεφτύλιου, του αρχιμάγου Ζαυρί

«Αν εκφράσεις ευαισθησία, γίνεσαι αποδιοπομπαίος τράγος»

Πριν από περίπου έξι χρόνια ο Γιάννης Κακλέας είχε δοκιμάσει να μπει στη χώρα του παιδικού θεάτρου με δύο κείμενα («Ελίσα» και «Σικλαβί») σε πειραματικές παραστάσεις. «Απευθύνονται σε πολίτες με ανησυχίες. Γι' αυτό και οι παραστάσεις στον Τεχνικό χώρο είχαν επιθετική, παρεμβατική πολιτική», λέει.

Μας κλέβουν τα όνειρα σήμερα;

Κάνω μια κουβέντα με τα παιδιά που παίζουν στο έργο για την πολιτεία του Αρπατλάου και στην πορεία συνειδητοποιούμε ότι μιλούσαμε για τη χώρα μας. Όπου δεν μπορείς να κυκλοφορήσεις, όπου όταν θέλεις να εκφράσεις την ευαισθησία σου, τον λυρισμό σου γίνεσαι αποδιοπομπαίος τράγος. Ζούμε σε μια κοινωνία που είναι η θεοποίηση της παραγωγικότητας. Μας κλέβουν τα όνειρά μας και πρέπει να αντιδράσουμε. Το σύστημα τρίζει κυρίως χάρη στη νεολαία. Έχουμε ξεχάσει ότι τον Δεκέμβριο αντέδρασαν οι νέοι.

Μπορεί να ξαναζήσουμε τέτοιες καταστάσεις;

Μαθηματικά ναι, η ανάγκη για μια κοινωνία ανθρώπινη, δίκαιη, ελεύθερη, θα ξαναφέρει τους νέους στους δρόμους. Το σύστημα θα την πατήσει από μόνο του διότι έχει χάσει την ευφυΐα του. Δεν κάνει τίποτα και επαφίεται στην παθητικότητα του κόσμου. Το σύστημα θα καταρρεύσει από τη βλακεία του.

Θα μπορέσει ένα θεατρικό έργο να περάσει μινύματα στα παιδιά;

«Ναι 100%, διότι ο Τριβιζάς είναι μάστορας της θεατρικής πράξης και μέσα από χιούμορ και όχι υποκριτικό δίδακτικό το καταφέρει. Είναι δαιμόνιος συγγραφέας. Δεν φοβάται να θίγει πράγματα που σε θεατρικά κείμενα για παιδιά δεν τα θίγεις, όπως είναι η στήρηση δικαιωμάτων, η ελευθερία. Το κείμενό του είναι τολμηρό. Λέει ότι κάτι ανάλογο μπορεί να συμβαίνει και στη χώρα όπου ζούμε και με τα όνειρα μπαίνει στην ψυχολογία, στον χώρο των ιδεών καθιστώντας το κείμενο βαθιά φιλοσοφικό».

Στα «Μαγικά μαξιλάρια» ο Γιάννης Κακλέας συνεργάζεται με ομάδα 17 νέων ηθοποιών. Τα σκηνικά που επιμελείται η Εύα Νάθενα «παίζουν» στο έργο διότι δημιουργούν ένα εικαστικό τοπίο ατμοσφαιρικό. «"Πρωταγωνιστούν" πίνακες του Μαγκρίτ για την ασπρόμαυρη πολιτεία, του Βαν Γκογκ για την κοινωνία των παιδιών, του Μ. Έσσερ για την κοινωνία της εξουσίας και του παραλόγου και του Πικάσο για την κοινωνία των ονείρων».

«Το θέατρο για παιδιά δεν είναι Β' κατηγορίας, δεν είναι θέατρο εμπορίου. Δεν παίζουμε με τις ψυχές των παιδιών. Αν αλλοτριώσουμε αυτόν τον ψυχισμό και ξεγελάσουμε αυτά τα μάτια είναι σαν να σκάβουμε τον λάκκο μας», λέει ο Γιάννης Κακλέας που επικαλέστηκε τη βοήθεια παιδαγωγών για τα «Μαγικά μαξιλάρια» του Ευγένιου Τριβιζά στο Εθνικό

